PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

21. ožujka 2012.(*)

„Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja protiv Islamske Republike Iran s ciljem sprječavanja širenja nuklearnog oružja – Zamrzavanje financijskih sredstava – Tužba za poništenje – Obveza obrazlaganja – Prava obrane – Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu – Pogreška u ocjeni – Teret i standard dokazivanja"

U spojenim predmetima T-439/10 i T-440/10,

Fulmen, sa sjedištem u Teheranu (Iran),

Fereydoun Mahmoudian, sa stalnom adresom u Teheranu, koje zastupa A. Kronshagen, odvjetnik,

tužitelji,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju M. Bishop i R. Liudvinaviciute-Cordeiro, u svojstvu agenata,

tuženika,

koje podupire:

Europska komisija, koju zastupaju M. Konstantinidis i É. Cujo, u svojstvu agenata,

intervenijent,

povodom, prvo, zahtjeva za poništenje Odluke Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 220.), Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 668/2010 od 26. srpnja 2010. o provedbi članka 7. stavka 2. Uredbe (EU) br. 423/2007 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 195, str. 25.) te Odluke Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL L 281, str. 81.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 255.). i Uredbe Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 423/2007 (SL L 281, str. 1.), u dijelu u kojem se ti akti odnose na tužitelje i, drugo, zahtjeva za priznavanje štete koju su potonji pretrpjeli zbog donošenja navedenih mjera.

RADNI PRIJEVOD

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu I. Pelikánová (izvjestiteljica), predsjednica, K. Jürimäe i M. van der Woude, suci,

tajnik: C. Kristensen, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 23. studenoga 2011.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Tužitelj u predmetu T-439/10, Fulmen, iransko je trgovačko društvo, aktivno osobito u sektoru električne opreme.

2 Tužitelj u predmetu T-440/10, F. Mahmoudian, većinski je dioničar i predsjednik Upravnog odbora Fulmena.

Mjere ograničavanja protiv Islamske Republike Irana

3 Ovaj se predmet odnosi na sustav mjera ograničavanja uvedenih radi vršenja pritiska na Islamsku Republiku Iran kako bi prestala s nuklearnim aktivnostima koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja i s razvojem sustava za ispaljivanje nuklearnog oružja (u daljnjem tekstu: širenje nuklearnog oružja).

4 U Europskoj uniji doneseni su Zajedničko stajalište Vijeća 2007/140/ZVSP od 27. veljače 2007. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 61, str. 49.) i Uredba Vijeća (EZ) 423/2007 od 19. travnja 2007. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 103, str. 1.).

5 U članku 5. stavku 1. točki (b) Zajedničkog stajališta 2007/140 predviđa se zamrzavanje financijskih sredstava i svih gospodarskih izvora određenih kategorija osoba i subjekata. Popis tih osoba i subjekata nalazi se u Prilogu II. Zajedničkom stajalištu 2007/140.

6 Što se tiče nadležnosti Europske zajednice, članak 7. stavak 2. Uredbe br. 423/2007 predviđao je zamrzavanje financijskih sredstava osoba, subjekata ili tijela za koje je Vijeće Europske unije utvrdilo da sudjeluju u širenju nuklearnog oružja prema članku 5. stavku 1. točki (b) Zajedničkog stajališta 2007/140. Popis tih osoba, subjekata i tijela nalazi se u Prilogu V. Uredbi br. 423/2007.

RADNI PRIJEVOD

7 Zajedničko stajalište 2007/140 stavljeno je izvan snage Odlukom Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 195, str. 39.) (SL, specijalno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 220.).

8 Člankom 20. stavkom 1. Odluke 2010/413 predviđa se zamrzavanje financijskih sredstava za više kategorija osoba i subjekata. Ta se odredba odnosi, između ostalog, na „osobe i subjekte […] koji sudjeluju u, izravno su povezani ili pružaju potporu [širenju nuklearnog oružja] ili osobe ili subjekte koji nastupaju u njihovo ime ili po njihovim nalozima ili subjekte koji su u njihovom vlasništvu ili pod njihovom kontrolom, uključujući nezakonitim sredstvima, […] kako su navedeni u Prilogu II."

9 Nadalje, člankom 19. stavkom 1. Odluke 2010/413 predviđaju se ograničenja u pogledu ulaska na državno područje država članica za osobe koje su navedene u Prilogu II. toj odluci.

10 Sukladno članku 24. stavcima 2., 3. i 4. Odluke 2010/413:

„2. Kada Vijeće odluči da se na osobu ili subjekt primjenjuju mjere iz članka 19. stavka 1. [točke] (b) i članka 20. točke 1. (b), tada na odgovarajući način mijenja Prilog II.

3. Vijeće obavješćuje osobu ili subjekt iz [stavka 2.] o svojoj odluci, uz obrazloženje uvrštavanja na popis, izravno, ako je adresa poznata ili objavom obavijesti, pri čemu daje toj fizičkoj osobi ili subjektu mogućnost očitovanja.

4. Ako su očitovanja podnesena ili je dostavljen važan novi dokaz, Vijeće revidira svoju odluku i o tome obavješćuje osobu ili subjekt."

11 Popis iz Priloga II. Odluci 2010/413 zamijenjen je novim popisom koji je utvrđen u Odluci Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL L 281, str. 81.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 255.).

12 Uredba br. 423/2007 stavljena je izvan snage Uredbom Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010., o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 281, str. 1.).

13 Sukladno članku 16. stavku 2. Uredbe br. 961/2010:

„Zamrzavaju se sva financijska sredstva i gospodarski izvori koji pripadaju osobama, subjektima i tijelima navedenima u Prilogu VIII., kao i sva financijska sredstva i gospodarski izvori koje te osobe, subjekti ili tijela posjeduju, imaju u vlasništvu ili pod svojom kontrolom. Prilog VIII. obuhvaća osobe, fizičke ili pravne, subjekte i tijela […] koji su sukladno članku 20. stavku 1. [točki] (b) Odluke [2010/413] prepoznati kao:

a) koji su izravno povezani ili pružaju potporu [širenju nuklearnog oružja], […] ili koji su u vlasništvu takvih osoba, subjekata ili tijela ili pod njihovim nadzorom,

RADNI PRIJEVOD

uključujući i nezakonitim sredstvima, ili koji djeluju u njihovo ime ili prema njihovim uputama;

[…]”

14 Sukladno članku 36. stavcima 2. do 4. Uredbe br. 961/2010:

„2. Kada Vijeće odluči da se na pravnu ili fizičku osobu, subjekt ili tijelo primjenjuju mjere iz članka 16. stavka 2., tada na odgovarajući način mijenja Prilog VIII.

3. Vijeće obavješćuje fizičku ili pravnu osobu, subjekt ili tijelo iz [stavka 2.] o svojoj odluci, uz obrazloženje uvrštavanja na popis, izravno ako je adresa poznata ili objavom obavijesti, pri čemu toj fizičkoj ili pravnoj osobi, subjektu ili tijelu daje mogućnost očitovanja.

4. Ako su očitovanja podnesena ili je dostavljen važan novi dokaz, Vijeće revidira svoju odluku i o tome obavješćuje fizičku ili pravnu osobu, subjekt ili tijelo.” [neslužbeni prijevod]

Mjere ograničavanja koje se odnose na tužitelje

15 Odmah nakon donošenja Odluke 2010/413, 26. srpnja 2010., Vijeće je imena tužiteljâ uvrstilo na popis osoba, subjekata i tijela u dijelu I. Priloga II. navedenoj odluci.

16 Posljedično, Provedbenom uredbom Vijeća (EU) br. 668/2010 od 26. srpnja 2010. o provedbi članka 7. stavka 2. Uredbe br. 423/2007 (SL L 195, str. 25.) imena tužiteljâ uvrštena su na popis osoba, subjekata i tijela u dijelu I. Priloga V. Uredbi br. 423/2007. Učinak donošenja Provedbene uredbe br. 668/2010 bio je zamrzavanje financijskih sredstava i gospodarskih izvora tužiteljâ.

17 U Odluci 2010/413 Vijeće je u pogledu Fulmena navelo sljedeće razloge: „Društvo Fulmen sudjelovalo je u ugradnji električne opreme na lokaciji Qom/Fordoo [Iran] prije nego što je otkriveno njegovo postojanje [postojanje te lokacije].” U Provedbenoj uredbi br. 668/2010 upotrijebljena je sljedeća formulacija: „Fulmen je sudjelovao u ugradnji električne opreme na lokaciji Qom/Fordoo u vrijeme kada postojanje ove lokacije još nije bilo otkriveno”.

18 Što se tiče F. Mahmoudiana, Odluka 2010/413 i Provedbena uredba br. 668/2010 obrazložene su kako slijedi: „Direktor Fulmena”.

19 Vijeće je dopisom od 28. srpnja 2010. obavijestilo Fulmena o uvrštenju njegovog imena na popis u Prilogu II. Odluci 2010/413 i u Prilogu V. Uredbi br. 423/2007.

20 Dopisima od 26. kolovoza i 14. rujna 2010. F. Mahmoudian i Fulmen zatražili su od Vijeća da preispita njihovo uvrštenje na popis u Prilogu II. Odluci 2010/413 i u Prilogu

RADNI PRIJEVOD

V. Uredbi br. 423/2007. Također su pozvali Vijeće na objašnjenje razloga na temelju kojih je ono donijelo mjere ograničavanja koje se na njih odnose.

21 Donošenje Odluke 2010/644 nije se odrazilo na popis imenâ tužiteljâ u Prilogu II. Odluci 2010/413.

22 Uredba br. 423/2007 stavljena je izvan snage Uredbom br. 961/2010, a Vijeće je Fulmenovo ime uvrstilo pod brojem 13 u dio B Priloga VIII. potonje uredbe, dok je ime F. Mahmoudiana uvršteno pod brojem 14 u dio A istog priloga. Posljedično, financijska sredstva tužiteljâ otad su zamrznuta na temelju članka 16. stavka 2. Uredbe br. 961/2010.

23 U pogledu uvrštenja Fulmena, Uredba br. 961/2010 obrazložena je kako slijedi: „Fulmen je sudjelovao u ugradnji električne opreme na lokaciji Qom/Fordoo prije nego što je otkriveno postojanje te lokacije". U pogledu F. Mahmoudiana navedeno je sljedeće obrazloženje: „Direktor Fulmena".

24 Dopisima od 28. listopada 2010. Vijeće je odgovorilo na dopise tužiteljâ od 26. kolovoza i 14. rujna 2010. navodeći da nakon preispitivanja odbija njihov zahtjev kojim traže da se njihova imena uklone s popisa u Prilogu II. Odluci 2010/413 i s popisa u Prilogu VIII. Uredbi br. 961/2010 (u daljnjem tekstu: „sporni popisi"). Vijeće je pojasnilo da s obzirom na to da spis ne sadržava nove informacije koje opravdavaju promjenu njegovog stajališta, za tužitelje i dalje vrijede mjere ograničavanja utvrđene navedenim aktima. Vijeće je osim toga navelo da se njegova odluka u pogledu zadržavanja imena tužiteljâ na spornim popisima ne zasniva na razlozima drukčijima od onih koji su navedeni u obrazloženjima tih popisa.

Postupak i zahtjevi stranaka

25 Zahtjevima podnesenima tajništvu Općeg suda 24. rujna 2010. tužitelji su podnijeli ove tužbe.

26 Dokumentima podnesenima tajništvu Općeg suda 17. siječnja 2011. Europska komisija je u ovim predmetima zatražila intervenciju u potporu Vijeću. Rješenjem od 8. ožujka 2011. predsjednica četvrtog vijeća Općeg suda odobrila je tu intervenciju.

27 Rješenjem predsjednice četvrtog vijeća Općeg suda od 15. studenoga 2011. predmeti T-439/10 i T-440/10 spojeni su u svrhu usmenog dijela postupka i presude, sukladno članku 50. Poslovnika Općeg suda.

28 Na raspravi održanoj 23. studenoga 2011. saslušana su izlaganja stranaka i njihovi odgovori na usmena pitanja koja je postavio Opći sud.

29 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

— poništi Odluku 2010/413 i Provedbenu uredbu br. 668/2010 u dijelu u kojem se ti akti na njih odnose;

RADNI PRIJEVOD

— naloži Vijeću snošenje troškova.

30 U svojim su replikama tužitelji proširili svoje tužbene zahtjeve, zahtijevajući od Općeg suda da:

— poništi Odluku 2010/644 i Uredbu br. 961/2010 u dijelu u kojem se ti akti na njih odnose;

— prizna štetu koju su pretrpjeli zbog donošenja pobijanih akata.

31 Vijeće i Komisija od Općeg suda zahtijevaju da:

— odbije tužbu;

— naloži tužiteljima snošenje troškova.

Pravo

32 U svojim tužbama tužitelji su istaknuli četiri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi obveze obrazlaganja, načela prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu. Drugi tužbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava vezano uz nepostojanje prethodne odluke nadležnog nacionalnog tijela. Treći tužbeni razlog temelji se na pogrešci u ocjeni u pogledu uključenosti tužiteljâ u širenje nuklearnog oružja. Četvrti tužbeni razlog temelji se na financijskoj i neimovinskoj šteti koju su tužitelji pretrpjeli zbog donošenja pobijanih akata.

33 Tužitelji su na raspravi povukli drugi tužbeni razlog, o čemu je u zapisniku s navedene rasprave sastavljena zabilješka.

34 Vijeće i Komisija osporavaju osnovanost tužbenih razloga koje su tužitelji istaknuli.

35 Prije razmatranja tužbenih razloga koje su istaknuli tužitelji, valja ispitati dopuštenost određenih tužbenih zahtjeva, tužbenih razloga i argumenata.

Dopuštenost

Dopuštenost zahtjeva za poništenje Odluke 2010/644 i Uredbe br. 961/2010

36 Kako to proizlazi iz točaka 11. i 12. ove presude, nakon datuma podnošenja tužbi popis u Prilogu II. Odluci 2010/413 zamijenjen je novim popisom utvrđenim u Odluci 2010/644, a Uredba br. 423/2007 stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom br. 961/2010. Tužitelji su zatražili da im se dopusti da svoje prvotne tužbene zahtjeve preinače tako da njihove tužbe budu tužbe za poništenje tih četiriju akata (u daljnjem tekstu zajedno: pobijani akti).

RADNI PRIJEVOD

37 U tom pogledu valja podsjetiti da ako je tijekom postupka odluka ili uredba koja se izravno i pojedinačno odnosi na određenog pojedinca zamijenjena aktom kojim se želi postići isti cilj, taj se akt mora smatrati novim elementom zbog kojeg tužitelj može preinačiti svoj tužbeni zahtjev i tužbene razloge. Obvezivanje tužitelja na podnošenje nove tužbe bilo bi, naime, suprotno dobrom sudovanju i načelu ekonomičnosti postupka. Bilo bi također nepravedno omogućiti dotičnoj instituciji da – kako bi odgovorila na kritike sadržane u tužbi podnesenoj sudu Unije protiv određenog akta – izmijeni pobijani akt ili ga zamijeni drugim aktom te se tijekom postupka pozove na tu izmjenu ili zamjenu kako bi drugoj stranci onemogućila da proširi svoj prvotni tužbeni zahtjev i tužbene razloge na kasniji akt ili da protiv tog akta istakne dodatan tužbeni zahtjev ili tužbene razloge (vidjeti po analogiji presudu Općeg suda od 23. listopada 2008. People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, Zb., str. II-3019., t. 46., i navedenu sudsku praksu).

38 Stoga u ovom slučaju, sukladno toj sudskoj praksi, valja udovoljiti zahtjevu tužiteljâ i smatrati da se na dan završetka usmenog dijela postupka njihove tužbe također odnose na poništenje Odluke 2010/644 i Uredbe br. 961/2010, u dijelu u kojem se ti akti na njih odnose i dopustiti strankama da, s obzirom na taj novi element, preformuliraju svoje tužbene zahtjeve, tužbene razloge i argumente, što za njih znači pravo isticanja dodatnih tužbenih zahtjeva, tužbenih razloga i argumenata (vidjeti po analogiji presudu People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće iz točka 37. ove presude, t. 47.).

Dopuštenost drugog tužbenog zahtjeva tužiteljâ i četvrtog tužbenog razloga

39 Svojim drugim tužbenim zahtjevom tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da prizna štetu koju su pretrpjeli zbog donošenja pobijanih akata.

40 Tužitelji su na raspravi pojasnili da se njihov drugi tužbeni zahtjev odnosi na deklaratornu presudu, a da je četvrti tužbeni razlog istaknut u potporu tom zahtjevu.

41 Međutim, spor Unije ne poznaje pravno sredstvo koje sucu omogućuje da zauzme stajalište općom ili načelnom izjavom (presuda Općeg suda od 15. prosinca 2005, Infront WM/Komisija, T-33/01, Zb., str. II-5897., t. 171., i rješenje Općeg suda od 3. rujna 2008., Cofra/Komisija, T-477/07, neobjavljeno u Zborniku, t. 21.). Stoga drugi tužbeni zahtjev i četvrti tužbeni razlog valja odbiti jer je Opći sud očito nenadležan za odlučivanje o njima.

Dopuštenost, u predmetu T-439/10, argumenta prema kojemu Fulmen nije sudjelovao na lokaciji Qom/Fordoo

42 U predmetu T-439/10, Vijeće i Komisija smatraju da prije stadija replike Fulmen nije posebno opovrgavao svoje sudjelovanje na lokaciji Qom/Fordoo. Prema tome, njegova argumentacija s tim u vezi predstavlja novi tužbeni razlog i stoga je nedopuštena na temelju članka 48. stavka 2. Poslovnika.

43 Ipak, valja primijetiti da je u točki 3. svoje tužbe Fulmen istaknuo da „nikada ni na koji način […] nije sudjelovao u aktivnostima povezanima s nuklearnim programom ili

RADNI PRIJEVOD

balističkim projektilima u Iranu”. Ova formulacija nužno podrazumijeva da je Fulmen negirao svoju intervenciju na lokaciji Qom/Fordoo, a to je jedino postupanje koje mu Vijeće stavlja na teret vezano uz njegovo sudjelovanje u dotičnim aktivnostima.

44 Isti zaključak vrijedi s obzirom na točke 30. i 31. tužbe, u kojima Fulmen osporava stvarnost i ozbiljnost razloga koje je Vijeće istaknulo radi donošenja mjera ograničavanja u odnosu na njega. Naime, navodno sudjelovanje Fulmena na lokaciji Qom/Fordoo jedini je razlog koji je ta institucija navela kako bi ga uvrstila na sporne popise.

45 U tim okolnostima valja smatrati da je u svojoj tužbi Fulmen osporio svoje sudjelovanje na lokaciji Qom/Fordoo, što podrazumijeva da njegov argument s tim u vezi ne predstavlja novi tužbeni razlog u smislu članka 48. stavka 2. Poslovnika.

46 Stoga valja odbiti prigovor nedopuštenosti koji su istaknuli Vijeće i Komisija.

Meritum

Prvi tužbeni razlog koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja, prava obrane tužiteljâ i njihovog prava na djelotvornu sudsku zaštitu

47 Tužitelji smatraju da pobijani akti u odnosu na njih nisu dostatno obrazloženi, da u postupku koji je doveo do donošenja tih akata njihova prava obrane nisu poštovana i da je time što ih nije izvijestilo o elementima koji im se stavljaju na teret, Vijeće također povrijedilo njihovo pravo na djelotvornu tu sudsku zaštitu. U predmetu T-440/10, F. Mahmoudian poziva se također na činjenicu da mu prvi akti kojima su njegova financijska sredstva zamrznuta nisu osobno priopćeni.

– Obveza obrazlaganja

48 Svrha obveze obrazlaganja akta koji je na štetu adresata, kako je predviđeno člankom 296. drugim stavkom UFEU-a i, u konkretnom slučaju, člankom 24. stavkom 3. Uredbe br. 423/2007, člankom 15. stavkom 3. Uredbe br. 423/2007 i člankom 36. stavkom 3. Uredbe br. 961/2010, s jedne je strane, zainteresiranoj osobi osigurati dostatne informacije kako bi mogla utvrditi je li akt dobro utemeljen ili sadržava eventualne pogreške na temelju kojih bi se mogla osporiti njegova valjanost pred sudovima Unije i, s druge strane, omogućiti potonjima nadzor nad zakonitošću tog akta. Tako propisana obveza obrazlaganja akta predstavlja bitno načelo prava Unije od kojeg se može odstupiti samo zbog važnih razloga. Stoga se obrazloženje u načelu mora priopćiti zainteresiranoj osobi istodobno s aktom koji negativno utječe na njezina prava jer se izostanak obrazloženja ne može popraviti činjenicom da je dotična osoba saznala za razloge donošenja akta tijekom postupka pred sudovima Unije (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu Općeg suda od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće, T-390/08, Zb., str. II-3967. t. 80. i navedenu sudsku praksu).

49 Stoga je na temelju članka 15. stavka 3. Uredbe br. 423/2007 i članka 36. stavka 3. Uredbe br. 961/2010, Vijeće obvezno, osim ako se priopćavanju određenih dokaza

RADNI PRIJEVOD

suprotstavljaju važni razlozi koji se tiču sigurnosti Unije ili njezinih država članica ili vođenja njihovih međunarodnih odnosa, obavijestiti subjekt na koji se odnosi donesena mjera, ovisno o slučaju, na temelju članka 15. stavka 3. Uredbe br. 423/2007 ili članka 16. stavka 2. Uredbe br. 961/2010, o specifičnim i konkretnim razlozima zbog kojih smatra da se ta odredba na njega primjenjuje. Stoga treba također navesti činjenične i pravne elemente o kojima ovisi pravna opravdanost dotičnih mjera i razmatranja na temelju kojih ih je donijela (vidjeti u tom smislu presudu Bank Melli Iran/Vijeće iz točke 48. ove presude, t. 81. i navedenu sudsku praksu).

50 Pored toga, obrazloženje treba biti prilagođeno prirodi dotičnog akta i kontekstu u kojem je on donesen. Kod zahtjeva za obrazlaganje trebaju se uzeti u obzir okolnosti konkretnog slučaja, posebno sadržaj akta, priroda navedenih razloga i interes koji adresati i druge osobe na koje se akt izravno i pojedinačno odnosi mogu imati za dobivanje objašnjenja. U obrazloženju nije obvezno navesti sve postojeće činjenične i pravne elemente jer se dostatnost obrazloženja treba ocijeniti ne samo iz njegovog izričaja, nego i iz njegovog konteksta i svih pravnih pravila koja uređuju to područje. Konkretnije, akt koji je na štetu adresata dovoljno je obrazložen ako je donesen u okolnostima koje su poznate zainteresiranoj strani, što joj omogućuje razumijevanje opsega mjere donesene u odnosu na nju (vidjeti presudu Bank Melli Iran/Vijeće iz točke 48. ove presude, t. 82. i navedenu sudsku praksu).

51 U ovom slučaju, iz obrazloženja pobijanih akata proizlazi da je Fulmen, prvo, obuhvaćen mjerama ograničavanja zbog činjenice da je na lokaciji Qom/Fordoo isporučio električnu opremu i, drugo, da je F. Mahmoudian tim mjerama obuhvaćen kao direktor Fulmena.

52 Iako je to obrazloženje kratko, ono ipak zadovoljava prethodno navedena pravila sudske prakse. Naime, ono je tužiteljima omogućilo da razumiju što se Fulmenu stavlja na teret i da osporavaju bilo istinitost tih akata bilo njihovu osnovanost. Također, dâno obrazloženje omogućava da se shvati da je F. Mahmoudian obuhvaćen mjerama ograničavanja zbog utjecaja koji, kao direktor tog društva, navodno ima u Fulmenu.

53 Inače, dostatnost dânog obrazloženja potvrđuje se sadržajem tužbi. Naime, argument tužiteljâ, kada je riječ o njihovome uvrštenju na sporne popise, odnosi se upravo na istinitost sudjelovanja Fulmena na lokaciji Qom/Fordoo i položaj F. Mahmoudiana u Fulmenu.

54 Tužitelji ipak ističu dva dodatna prigovora.

55 Prvo, i Fulmen i F. Mahmoudian navode da obrazloženje nije potkrijepljeno dokazima, tako da im ono nije omogućilo da ocijene ne samo doseg mjera donesenih u odnosu na njih nego i njihovu osnovanost.

56 Međutim, pitanje obrazloženja pobijanih akata različito je od pitanja dokaza o postupanju tužiteljâ za koje je optužen, odnosno činjenica navedenih u tim aktima i kvalifikacije tih činjenica kao podrške u širenju nuklearnog oružja (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 16. studenoga 2011., Bank Melli Iran/Vijeće, C-548/09 P, Zb., str. I-11381., t. 88.).

RADNI PRIJEVOD

57 Prema tome, pitanje je li obrazloženje pobijanih akata potkrijepljeno dokazima relevantno je u okviru trećeg tužbenog razloga koji se temelji na pogrešci u ocjeni u vezi sudjelovanja tužiteljâ u širenju nuklearnog oružja. Međutim, u kontekstu ovog tužbenog razloga ono je bespredmetno.

58 Drugo, F. Mahmoudian ističe da detalji o njegovoj osobi, koji se nalaze u obrazloženju spornih popisa, sadržavaju brojne pogreške; osobito u pogledu toga da on više nije direktor Fulmena.

59 U tom pogledu valja razlikovati dvije vrste podataka koji se odnose na F. Mahmoudiana.

60 Prvo, što se tiče identifikacijskih podataka F. Mahmoudiana, to jest onih koji se odnose na njegovu putovnicu i stjecanje njegova državljanstva, činjenica da je pred Općim sudom podnio tužbu potvrđuje da je razumio da se pobijani akti na njega odnose. Također, F. Mahmoudian ne iznosi argumente kako bi dokazao da su nepreciznosti dotičnih podataka, koje Vijeće uostalom nije osporavalo, otežale razumijevanje dokaza koje je Vijeće protiv njega prikupilo. U tim okolnostima, što se tiče tih nepreciznosti, ne treba utvrditi povredu obveze obrazlaganja.

61 S druge strane, time što osporava da je direktor Fulmena, F. Mahmoudian dovodi u pitanje materijalnu utemeljenost činjenica koje mu Vijeće stavlja na teret. Međutim, kao što je to utvrđeno u točki 56. ove presude, pitanje navodne nedostatnosti obrazloženja pobijanih akata različito je od pitanja osnovanosti tog obrazloženja (vidjeti u tom smislu presudu Općeg suda od 7. studenoga 1997., Cipeke/Komisija, T-84/96, Zb.,str. II-2081., t. 47.), tako da je, u okviru ovog tužbenog razloga, argument, koji se temelji na tome de F. Mahmoudian više nije direktor Fulmena, bespredmetan.

62 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti prigovor koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja kao djelomično neosnovan i djelomično bespredmetan.

– Izostanak osobnog priopćenja F. Mahmoudianu Odluke 2010/413 i Provedbene uredbe br. 668/2010

63 F. Mahmoudian smatra da mu osobno nisu priopćeni prvi akti kojima su njegova financijska sredstva zamrznuta, to jest Odluka 2010/413 i Provedbena uredba br. 668/2010, već su samo objavljeni u *Službenom listu* Europske unije.

64 U tom pogledu člankom 15. stavkom 3. Uredbe br.423/2007, koja je na snazi u trenutku donošenja Provedbene uredbe br. 668/2010, od Vijeća se zahtijeva da navede pojedinačne i posebne razloge na kojima se temelje odluke donesene u skladu s člankom 7. stavkom 2. navedene uredbe te da s njima upozna dotične osobe, subjekte i tijela. Slična odredba nalazi se u članku 24. stavku 3. Odluke 2010/413.

65 Iako je u načelu Vijeće bilo dužno, osobnim priopćavanjem, poštovati obvezu predviđenu člankom 15. stavkom 3. Uredbe br. 423/2007, navedena odredba nije predviđala nikakav poseban oblik jer se u njoj spominje samo obveza da se dotičnu osobu „upozna” s

RADNI PRIJEVOD

razlozima njezinoga uvrštenja na sporne popise (vidjeti u tom smislu presudu od 16. studenoga 2011., Bank Melli Iran/Vijeće iz točke 56. ove presude, t. 52. i 56.). Slično tomu, članak 24. stavak 3. Odluke 2010/413 predviđa samo da Vijeće „priopći svoju odluku”.

66 U tim okolnostima važno je da se odredbama o kojima je riječ dao koristan učinak (vidjeti po analogiji presudu od 16. studenoga 2011., Bank Melli Iran/Vijeće iz točke 56. ove presude, t. 56.).

67 U ovom slučaju nije sporno da Odluka 2010/413 i Provedbena uredba br. 668/2010 F. Mahmoudianu osobno nisu priopćene. Međutim, stranke se ne slažu u pogledu pitanja je li Vijeće znalo adresu F. Mahmoudiana i, ako je to potrebno, je li bilo dužno službeno ju potražiti.

68 Međutim, valja primijetiti da je unatoč izostanku osobnog priopćavanja, svoje primjedbe o donošenju mjera ograničavanja u odnosu na njega F. Mahmoudian mogao dati Vijeću pismom od 26. kolovoza 2010., to jest u roku koji je određen u tu svrhu. Također je u propisanom roku pred Općim sudom podnio tužbu za poništenje Odluke 2010/413 i Provedbene uredbe br. 668/2010. Nadalje, on ne navodi konkretne argumente kojima nastoji dokazati da je izostanak osobnog priopćavanja dotičnih akata otežao njegovu obranu prema Vijeću u okviru upravnog postupka ili postupka pred Općim sudom.

69 U tim okolnostima valja smatrati, neovisno o pitanju je li Vijeće znalo adresu F. Mahmoudiana ili ju je bilo dužno potražiti, da neispunjenje obveze predviđene u članku 24. stavku 3. Odluke 2010/413 i u članku 15. stavku 3. Uredbe br. 423/2007 potonjeg nije spriječilo da sazna pojedinačne i posebne razloge za donošenje mjera ograničavanja koje se na njega odnose. Posljedično, izostankom osobnog priopćavanja F. Mahmoudianu Odluke 2010/413 i Provedbene uredbe br. 668/2010 u ovom se slučaju ne može opravdati poništenje tih akata.

70 Stoga argument F. Mahmoudiana o tom pitanju treba odbiti kao bespredmetan.

– Načelo poštovanja prava obrane

71 Prema stalnoj sudskoj praksi, poštovanje prava obrane, a osobito prava na saslušanje u svakom postupku pokrenutom protiv nekog subjekta, koji može rezultirati aktom koji negativno utječe na prava tog subjekta predstavlja temeljno pravo Unije i mora biti zajamčeno čak i onda kada ne postoje nikakva postupovna pravila (presuda od 14. listopada 2009., Bank Melli/Vijeće iz točke 48. ove presude, t. 91.).

72 Načelo poštovanja prava obrane zahtijeva, prvo, da se dokazi protiv zainteresiranog subjekta na kojima se temelji akt koji negativno utječe na njegova prava, njemu priopće. Drugo, mora mu se omogućiti da djelotvorno iznese svoje stajalište o tim dokazima (vidjeti po analogiji presudu od 12. prosinca 2006., Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran/Vijeće, T-228/02, Zb., str. II-4665., u daljnjem tekstu: presuda OMPI, t. 93.).

RADNI PRIJEVOD

73 Najprije, Vijeće i Komisija osporavaju primjenljivost načela poštovanja prava obrane u predmetnom slučaju. Pozivajući se na presudu Općeg suda od 19. svibnja 2010., Tay Za/Vijeće (T-181/08, Zb., str. II-1965., t. 121., 122. i 123.), istaknuli su da tužitelji nisu obuhvaćeni mjerama ograničavanja zbog vlastitih aktivnosti već zbog toga što pripadaju općoj kategoriji osoba i subjekata. Prema tome, postupak donošenja mjera ograničavanja protiv tužitelja ne pokreće se u smislu sudske prakse navedene u točki 71. ove presude i oni se stoga ne mogu pozivati na prava obrane ili se na njih mogu pozivati samo u ograničenoj mjeri.

74 Ta se argumentacija ne može prihvatiti.

75 Naime, prvo, iz obrazloženja pobijanih akata proizlazi da je donošenje mjera u odnosu na tužitelje opravdano navodnim sudjelovanjem Fulmena na lokaciji Qom/Fordoo i utjecajem koji je u Fulmenu imao F. Mahmoudian. Tako su, za razliku od predmeta povodom kojeg je donesena presuda Tay Za/Vijeće iz točke 73. ove presude, tužitelji obuhvaćeni mjerama ograničavanja jer se pretpostavlja da su i sâmi uključeni u širenje nuklearnog oružja, a ne zbog toga što pripadaju općoj kategoriji osoba i subjekata koji su povezani s Islamskom Republikom Iranom.

76 Stoga se točke 121., 122. i 123. presude Tay Za/Vijeće iz točke 73. ove presude ne mogu prenijeti na ovaj slučaj.

77 Drugo, u članku 24. stavcima 3. i 4. Odluke 2010/413, članku 15. stavku 3. Uredbe br. 423/2007 i članku 36. stavcima 3. i 4. Uredbe br. 961/2010 u svakom slučaju navedene su odredbe koje subjektima obuhvaćenima mjerama ograničavanja donesenima na temelju tih akata jamče prava obrane. Poštovanje tih prava podliježe nadzoru suda Unije (presuda od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće iz točke 48. ove presude, t. 37.).

78 U tim okolnostima valja zaključiti da se u ovom slučaju tužitelji mogu pozivati na prava obrane.

79 U tom pogledu tužitelji ističu da im u okviru donošenja Odluke 2010/413 i Provedbene uredbe br. 668/2010 Vijeće nije priopćilo dokaze koji im se stavljaju na teret i nije im omogućilo da učinkovito iznesu svoje stajalište.

80 Prema sudskoj praksi, budući da je riječ o prvom aktu kojim su financijska sredstva nekog subjekta zamrznuta, dokaze treba priopćiti istodobno s donošenjem dotičnog akta ili čim to bude moguće nakon spomenutog donošenja. Na zahtjev dotičnog subjekta, on također ima pravo iznijeti svoje stajalište u pogledu tih dokaza jednom kad je akt donesen (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu Suda od 3. rujna 2008., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, C-402/05 P i C-415/05 P, Zb., str. I-6351., t. 342. i presudu OMPI iz točke 72. ove presude, t. 137.).

81 U ovom slučaju donošenje prvih akata kojima su financijska sredstva tužiteljâ zamrznuta, to jest Odluke 2010/413 i Provedbene uredbe br. 668/2010, priopćeno je osobno Fulmenu. Što se tiče F. Mahmoudiana, iz točaka 67., 68. i 69. ove presude proizlazi da ga

RADNI PRIJEVOD

izostanak osobnog priopćavanja dotičnih akata nije spriječio da sazna pojedinačne i posebne razloge za donošenje mjera ograničavanja koje se na njega odnose, što znači da ova okolnost nije utjecala na njegova prava obrane.

82 Što se tiče sadržaja priopćenja dokaznih elemenata koji im se stavljaju na teret, tužitelji navode da im unatoč zahtjevima koje su uputili svojim dopisima od 26. kolovoza i 14. rujna 2010. Vijeće nije priopćilo dokaze, osobito ne dokumente na kojima je temeljilo svoju odluku o donošenju mjera ograničavanja koje se na njih odnose.

83 U tom pogledu, u svojim odgovorima na prethodno navedene dopise, Vijeće je navelo da njegov spis sadržava samo one dokaze koji su bili navedeni u pobijanim aktima.

84 Protivno onomu što smatraju tužitelji, ta izjava ne predstavlja povredu njihovih prava obrane. Naime, prikrivanjem postojanja ili sadržaja dokaza na kojima su se temeljile njegove tvrdnje Vijeće nije tužiteljima otežalo obranu. Suprotno tomu, priznajući da u njegovome spisu nije postojao nijedan dodatan relevantan dokaz, Vijeće je omogućilo tužiteljima da se pozovu na tu okolnost, što oni i čine u okviru trećeg tužbenog razloga.

85 Što se tiče prava tužiteljâ da učinkovito iznesu svoje stajalište, valja smatrati da su oni, nakon što su 26. srpnja 2010. doneseni prvi akti kojima su njihova financijska sredstva zamrznuta, Vijeću uputili dopise od 26. kolovoza i 14. rujna 2010. u kojima su iznijeli svoje argumente i zatražili ukidanje mjera ograničavanja koje su u odnosu na njih donesene. Na te dopise Vijeće je odgovorilo 28. listopada 2010. Posljedično, ne može se smatrati da je došlo do povrede prava tužiteljâ da učinkovito iznesu svoje stajalište.

86 U tim okolnostima valja odbiti kao neosnovan prigovor koji se temelji na povredi tužiteljevih prava obrane.

– Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu

87 Načelo djelotvorne sudske zaštite opće je načelo prava Unije koje proizlazi iz ustavnih tradicija zajedničkih državama članicama, a utvrđeno je člancima 6. i 13. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. te člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (SL 2007, C 303, str. 1.). Djelotvornost sudske zaštite podrazumijeva obvezu dotičnog tijela Unije da razloge mjere ograničavanja priopći dotičnom subjektu, koliko je to moguće u trenutku donošenja te mjere ili barem što je prije moguće nakon toga, kako bi se dotičnom subjektu omogućilo ostvarenje prava na pravni lijek u roku. Poštovanje ove obveze priopćavanja navedenih razloga nužno je ne samoi kako bi adresati mjera ograničavanja mogli obraniti svoja prava u najboljim mogućim uvjetima i odlučiti, uz potpuno poznavanje činjenica, ima li svrhe obratiti se sudu Unije nego i kako bi potonji mogao provesti nadzor zakonitosti dotičnog akta za koji je nadležan (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija iz točke 80. ove presude, t. 335., 336., i 337. i navedenu sudsku praksu).

RADNI PRIJEVOD

88 U ovom slučaju iz točaka 51. do 62. ove presude najprije proizlazi da su pobijani akti potkrijepljeni dostatno preciznim informacijama u pogledu razloga donošenja mjera ograničavanja u odnosu na tužitelje.

89 Nadalje, ti isti razlozi priopćeni su Fulmenu osobno. Što se tiče F. Mahmoudiana, iz točaka 67., 68. i 69. proizlazi da izostanak osobnog priopćavanja Odluke 2010/413 i Provedbene uredbe br. 668/2010 nije utjecao na njegova postupovna prava, među kojima je pravo na djelotvornu sudsku zaštitu.

90 Konačno, Opći sud može u potpunosti provesti svoj nadzor zakonitosti pobijanih akata.

91 U tim okolnostima valja odbiti kao neosnovan prigovor koji se temelji na povredi prava tužiteljâ na djelotvornu sudsku zaštitu.

92 Slijedom svega navedenog, prvi tužbeni razlog valja odbiti.

Treći tužbeni razlog koji se temelji na pogrešci u ocjeni u pogledu uključenosti tužiteljâ u širenje nuklearnog oružja

93 Svojim trećim tužbenim razlogom tužitelji ističu da je Vijeće počinilo pogrešku u ocjeni kada je zaključilo da su oni dali podršku širenju nuklearnog oružja.

94 Tužitelji iznose dva argumenta kojima potkrepljuju svoje stajalište. Prvim argumentom, koji se iznosi u dvama predmetima, oni osporavaju da je Fulmen sudjelovao na lokaciji Qom/Fordoo i smatraju da Vijeće za svoje navode u tom pogledu nije iznijelo dokaze.

95 Vijeće smatra da je Fulmen sudjelovao u ugradnji električne opreme na lokaciji Qom/Fordoo. Na raspravi Vijeće je dodalo da se od njega ne može zahtijevati podnošenje dokaza za tu tvrdnju. Naime, prema mišljenju Vijeća nadzor koji provodi sud Unije mora se ograničiti na to da se verificira da je obrazloženje istaknuto kako bi se opravdalo donošenje mjera ograničavanja „vjerojatno". Takav je slučaj u ovom predmetu, uzimajući u obzir da je Fulmen društvo koje je već dugo prisutno na iranskom tržištu električne opreme i da ima znatan broj zaposlenih.

96 S tim u vezi valja podsjetiti da sudska kontrola zakonitosti akta kojima su usvojene mjere ograničavanja u odnosu na neki subjekt uključuje procjenu činjenica i okolnosti koje se navode kao obrazloženje, kao i provjeru dokaza i podataka na kojima se temelji ova procjena. U slučaju osporavanja, Vijeće treba iznijeti ove elemente kako bi ih provjerili sudovi Unije" (vidjeti u tom smislu presudu od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće iz točke 48. ove presude, t. 37. i 107.).

97 Stoga, suprotno navodima Vijeća, kontrola zakonitosti koju treba provesti u predmetnom slučaju nije ograničena na provjeru apstraktne „vjerojatnosti" navedenog obrazloženja, već mora uključiti i pitanje jesu li ta obrazloženja dostatno pravno potkrijepljena dokazima i konkretnim podacima.

RADNI PRIJEVOD

98 Vijeće ne može tvrditi kako nije obvezno predočiti takve elemente.

99 Prvo, Vijeće s tim u vezi smatra da su mjere ograničavanja prema tužiteljima donesene na prijedlog države članice u skladu s postupkom propisanim u članku 23. stavku 2. Odluke 2010/413. Također, ova okolnost ne mijenja činjenicu da su pobijani akti zapravo akti Vijeća, koje stoga mora opravdati njihovo donošenje, ako je potrebno i zahtijevajući od dotične države članice da mu podnese dokaze i podatke koji su za to potrebni.

100 Drugo, Vijeće se ne može pozivati na to da dotični dokazi potječu iz povjerljivih izvora i da zbog toga ne mogu biti objavljeni. Naime, ako bi ove okolnosti eventualno i mogle opravdati ograničenja kada je riječ o obavijesti o ovim dokazima tužiteljima ili njihovim odvjetnicima, činjenica je da vodeći računa o primarnoj ulozi sudske kontrole u kontekstu prihvaćanja mjera ograničavanja sud Unije mora imati mogućnost kontrolirati zakonitost i osnovanost takvih mjera, bez ograničenja koje mu postavljaju tajnost ili povjerljivost dokaza i podataka koje je koristilo Vijeće (vidjeti po analogiji presudu OMPI iz točke 72. ove presude, t. 155.). Osim toga, Vijeće nije ovlašteno utemeljiti akt kojim su donesene mjere ograničavanja na podacima ili elementima spisa koje mu je priopćila država članica ako ta država članica nije spremna odobriti priopćenje toga sudu Unije zaduženom za nadzor zakonitosti te odluke (vidjeti po analogiji presudu Općeg suda od 4. prosinca 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-284/08, Zb., str. II-3487., t. 73.).

101 Treće, pogrešan je stav Vijeća kada navodi da se od njega ne može zahtijevati podnošenje dokaza o uključenosti nekog subjekta u širenje nuklearnog oružja, uzimajući u obzir tajnu prirodu takvih postupanja. S jedne strane [Prvo], sama činjenica da je donošenje mjera ograničavanja predloženo na temelju članka 23. stavka 2. Odluke 2010/413, pretpostavlja da dotična država članica ili Visoki predstavnik Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku, ovisno o slučaju, raspolažu dokazima ili podacima koji potvrđuju da je, prema njihovom mišljenju, dotičan subjekt uključen u širenje nuklearnog oružja. S druge strane [Drugo], teškoće s kojima se Vijeće eventualno susreće dok pokušava dokazati ovu uključenost mogu u ovom slučaju utjecati na razinu standarda dokazivanja koja se od njega zahtijeva. To međutim ne može imati za posljedicu potpuno oslobađanje Vijeća od pripadajućeg mu tereta dokazivanja.

102 U vezi s procjenom u predmetnom slučaju, Vijeće nije podnijelo nijedan podatak ili dokaz koji podupire obrazloženje navedeno u pobijanim aktima. Kao što Vijeće sâmo priznaje, ono se u bitnome oslonilo na obične nepotkrijepljene navode da je Fulmen ugradio električnu opremu na lokaciji Qom/Fordoo prije nego što je njegovo postojanje [postojanje te lokacije] otkriveno .

103 U takvim okolnostima valja utvrditi da Vijeće nije podnijelo dokaz da je Fulmen sudjelovao na lokaciji Qom/Fordoo, te stoga treba prihvatiti treći tužbeni razlog, bez potrebe izjašnjavanja o drugom argumentu koji je Mahmoudian istaknuo u predmetu T-440/10 u vezi sa svojim položajem u Fulmenu.

RADNI PRIJEVOD

104 Kako se Vijeće u pobijanim aktima nije pozvalo na druge okolnosti koje opravdavaju donošenje mjera ograničavanja u odnosu na Fulmen i F. Mahmoudiana, navedene akte valja poništiti u dijelu u kojem se odnose na tužitelje.

105 Što se tiče vremenskih učinaka poništenja pobijanih akata, valja najprije primijetiti da Provedbena uredba br. 668/2010, kojom je popis iz Priloga V. Uredbi br. 423/2007 izmijenjen nakon što je ona stavljena izvan snage Uredbom br. 961/2010, više ne proizvodi pravne učinke.

106 Nadalje, što se tiče Uredbe br. 961/2010, valja podsjetiti da, na temelju članka 60. stavka 2. Poslovnika Suda Europske unije, odstupajući od članka 280. UFEU-a, odluke Općeg suda kojima se poništava uredba stupaju na snagu tek istekom žalbenog roka iz članka 56. stavka 1. tog Statuta ili, ako je u tom roku podnesena žalba, od dana njezina odbijanja. Vijeće stoga ima rok od dva mjeseca uvećan za 10 dana dodatnog roka zbog udaljenosti, počevši od dostave ove presude, kako bi ispravilo povrede utvrđene, prema potrebi, pri donošenju novih mjera ograničavanja u odnosu na tužitelje. U ovom slučaju rizik ozbiljnog i nepovratnog ugrožavanja djelotvornosti mjera ograničavanja koje nalaže Uredba br. 961/2010 nije dovoljno velik, uzimajući u obzir znatan učinak tih mjera na prava i slobode tužiteljâ, za opravdanje zadržavanja učinaka navedene uredbe prema tužiteljima tijekom razdoblja koje prelazi ono predviđeno člankom 60. stavkom 2. Statuta Suda (vidjeti po analogiji presudu Općeg suda od 16. rujna 2011., Kadio Morokro/Vijeće, T-316/11, neobjavljena u Zborniku, točka 38.).

107 Naposljetku, što se tiče vremenskih učinaka poništenja Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2010/644, valja podsjetiti da na temelju članka 264. drugog stavka UFEU-a Opći sud može, ako to smatra potrebnim, navesti koji se učinci akta koji je proglasio ništavim moraju smatrati konačnima. U ovom slučaju, postojanje razlike između datuma učinka poništenja Uredbe br. 961/2010 i onoga Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2010/644, moglo bi ozbiljno ugroziti pravnu sigurnost jer ta dva akta tužiteljima nalažu identične mjere. Učinci Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2010/644, trebaju se stoga u odnosu na tužitelje zadržati do početka učinka poništenja Uredbe br. 961/2010 (vidjeti po analogiji presudu Kadio Morokro/Vijeće iz točke 106. ove presude, t. 39.).

Troškovi

108 Sukladno članku 87. stavku 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku, dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da Vijeće nije uspjelo u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova sukladno zahtjevu tužiteljâ.

109 Sukladno članku 87. stavku 4. prvom podstavku tog Poslovnika, institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove. Stoga će Komisija snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

RADNI PRIJEVOD

OPĆI SUD (četvrto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Poništavaju se, u mjeri u kojoj se odnose na Fulmen i F. Mahmoudiana:

— Odluka Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP.

— Provedbena uredba Vijeća (EU) br. 668/2010 od 26. srpnja 2010. o provedbi članka 7. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 423/2007 o mjerama ograničavanja protiv Irana.

— Odluka Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413.

— Uredba Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe br. 423/2007.

2. Učinci Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2010/644, što se tiče Fulmena i F. Mahmoudiana zadržavaju se do početka učinka poništenja Uredbe br. 961/2010.

3. U preostalom dijelu tužba se odbija.

4. Vijeće Europske unije snosit će, uz vlastite, i troškove Fulmena i F. Mahmoudiana.

5. Europska komisija snosit će vlastite troškove.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 21. ožujka 2012.

[Potpisi]

NEPRIJEVOD

* Jezik postupka: francuski